

Οι τρεις συμβουλές

Τα πολύ παλιά χρόνια, ζούσε σ' ένα χωριό ένας καλός άνθρωπος με τη γυναίκα του και το γιο του. Τον έλεγαν Μιχάλη και δούλευε σκληρά για να κερδίζει το ψωμί του. Όμως οι καιροί ήταν δύσκολοι, κι όσο κι αν κοπίαζε, πολύ δύσκολα κατάφερνε να τα βγάξει πέρα. Αποφάσισε λοιπόν μια μέρα να ξενιτευτεί, να πάει στην Πόλη να δουλέψει. Από εκεί θα μπορούσε να στέλνει χρήματα στους δικούς του. Θα νοσταλγούσε¹ βέβαια τη γυναίκα του και το παιδί του, το χωριό του και τους φίλους του. Μα τι να κάνει; Μόνον έτσι θα γλίτωνε απ' τη φτώχεια. Φίλησε λοιπόν γυναίκα και παιδί, κι έφυγε για την Πόλη. Ταξίδεψε, ταξίδεψε μέρες πολλές, κι έφτασε κάποτε κουρασμένος. Δεν ήξερε καμιά τέχνη έτσι χτύπησε την πόρτα ενός αρχοντικού και ζήτησε από τον άρχοντα να τον πάρει για υπηρέτη. Εκείνος δέχτηκε, κι έτσι ο Μιχάλης βρήκε σπίτι και τροφή κι άρχισε να κερδίζει χρήματα. Όλα όμως τα έστελνε στους δικούς του, για εκείνον δεν κρατούσε τίποτα.

Πέρασαν δέκα χρόνια κι αποφάσισε πια να γυρίσει στο χωριό του. Αρκετά χρήματα είχε στείλει στο σπίτι του. Ήταν καιρός να επιστρέψει κοντά στα αγαπημένα του πρόσωπα, τη γυναίκα του και το παιδί του. Πήγε λοιπόν να βρει τον άρχοντα και να του ανακοινώσει την απόφασή του. Αυτός του είπε.

-Είσαι καλός άνθρωπος. Γι' αυτό κι εγώ θα σου δώσω για δώρο τρεις πολύτιμες συμβουλές.

- Ακούω, αποκρίθηκε ο Μιχάλης
- Πρώτα-πρώτα, να μη ρωτάς για ό,τι δε σε νοιάζει.
- Καλά, αποκρίθηκε ο Μιχάλης. Σ' ευχαριστώ. Κι η δεύτερη;
- Από το δρόμο σου ποτέ μην ξεστρατίζεις.
- Καλά, αποκρίθηκε ο Μιχάλης. Σ' ευχαριστώ. Κι η τρίτη;
- Τον βραδινό σου το θυμό να τον φυλάς το πρωινό. Άντε τώρα, ώρα καλή!
- Σ' αφήνω αφέντη είπε ο Μιχάλης και συνέχισε σκεπτικός το δρόμο του.

Περπάτησε δυο μέρες και δυο νύχτες, και ξαφνικά, τ' άλλο πρωί, βλέπει έναν άνθρωπο, παράξενα ντυμένο, να κολλά χρυσά φλουριά στα φύλλα μιας ελιάς. Περίεργο, σκέφτηκε, γιατί το κάνει αυτό; Γιατί είναι έτσι ντυμένος; Όμως θυμήθηκε τη συμβουλή του αφέντη του να μη ρωτά για ό,τι δεν τον νοιάζει και συνέχισε το δρόμο του.

-Ε! Σταμάτησε! Θέλω να σου μιλήσω, του φώναξε ο άνθρωπος με τα παράξενα ρούχα. Χρόνια τώρα είμαι εδώ και κάνω αυτό που βλέπεις. Περιμένω να δω αν θα περάσει κανείς χωρίς να με ρωτήσει το γιατί. Όμως, μόνον εσύ δε με ρώτησες. Μπράβο, δεν είσαι καθόλου περίεργος. Πάρε λοιπόν όλα τα φλουριά που είναι στο δέντρο και στο σακούλι για ανταμοιβή σου.

Χαρούμενος ο Μιχάλης μάζεψε τα φλουριά, τα έβαλε όλα στο σακούλι, ευχαρίστησε τον άνθρωπο και συνέχισε το δρόμο του.

Περπάτησε μια μέρα και μια νύχτα και το άλλο πρωί βλέπει πέντε γνωστούς του αγωγιάτες² με τα γαϊδουράκια τους φορτωμένα τρόφιμα, να πηγαίνουν προς το χωριό του.

-Ε! καλοί μου άνθρωποι, τους φώναξε. Με αφήνετε να φορτώσω αυτό το σακούλι σ' ένα γαϊδουράκι; Έρχομαι από μακριά και κουράστηκα να το κρατώ.

-Μετά χαράς, αποκρίθηκαν εκείνοι.

Έτσι, συνέχισαν το δρόμο τους όλοι μαζί, κι ο Μιχάλης ευχαριστούσε το Θεό για την καλή του τύχη. Περπάτησαν ώρα πολλή, ώσπου έφτασαν σ' ένα σταυροδρόμι.

¹ **νοσταλγία:** μελαγχολία που προκαλείται από την έντονη επιθυμία να επιστρέψουμε στην πατρίδα ή σε έναν αγαπημένο τόπο ή να ξαναζήσουμε κάποιες ευχάριστες καταστάσεις του παρελθόντος

Νοσταλγώ λυπάμαι γιατί δεν βλέπω τους δικούς μου ή την πατρίδα μου

² **Αγωγιάτης:** επαγγελματίας που έκανε μεταφορές με κάρα ζεμένα με άλογα ή γαϊδούρια.

«Πάμε από τον καινούριο δρόμο, είναι πιο σύντομος και πιο καλός» είπαν οι αγωγάτες. Ο Γιάννης όμως θυμήθηκε τη συμβουλή του αφέντη του κι έμεινε στον παλιό. Πριν καλά καλά ξεμακρύνει από τους συμπατριώτες του, άκουσε τις φωνές τους:

«Κλέφτες! Κλέφτες!»

Περπάτησε ακόμη μια μέρα, και τη νύχτα έφτασε επιτέλους στο χωριό του. Όταν όμως πλησίαζε το σπίτι του, βλέπει έναν άντρα να μπαίνει μέσα και τη γυναίκα του να τον καλωσορίζει.

«Α! έτσι» σκέφτηκε θυμωμένα. «Εγώ δουλεύω τόσα χρόνια για να της στέλνω χρήματα, κι εκείνη με ξέχασε και παντρεύτηκε άλλον. Θα τους σκοτώσω και τους δύο ήταν η πρώτη σκέψη που πέρασε από το μυαλό του. Θυμήθηκε όμως την τρίτη συμβουλή του αφέντη του, «τον βραδινό του το θυμό να τον κρατά τον για το πρωινό» έτσι πήγε εκεί δίπλα σε μια καλύβα και κοιμήθηκε ώσπου να ξημερώσει.

Πρωί-πρωί την άλλη μέρα, άκουσε να μιλούν στην πόρτα του σπιτιού του. Βγαίνει απ' την καλύβα και βλέπει τον άντρα, που είχε δει το βράδυ, να φεύγει και να λέει στη γυναίκα:0
-Γεια σου μάνα, θα γυρίσω το μεσημέρι.

Τότε κατάλαβε πως τόσα χρόνια που έλειπε ο γιος του, είχε μεγαλώσει και είχε γίνει άντρας.

«Άδικα θύμωσα» σκέφτηκε. «Άδικα παρά λίγο να κάνω πολύ μεγάλο κακό στην ίδια μου την οικογένεια.»

Έτρεξε τρελός απ' τη χαρά του και τους αγκάλιασε και τους δυο, γυναίκα και παιδί. Από τότε δεν ξανάφυγε ποτέ απ' το χωριό του. Έζησε εκεί χρόνια πολλά, με όλα τα καλά του, με τη γυναίκα και το γιο, τα εγγόνια που ήρθαν έπειτα και τα δισέγγονά του.